

సోమవారం, 6 జూన్ 2016

vividha@andhrajayothy.com

ఆంధ్రజ్యోతి సాహిత్య వేదిక

స్వపర కాయం

తొలి చూపులో రమించాను మృత్యువుని
నెత్తుటి వానలో
కాయపు చూరుకింద
కాయతప్పుడవల్సొదిలాను
తుది శాస్త్రులో తొలి ముద్దులు
కాలం కొరుకుతున్న చలిలో వజుకు
చిలికి చిలికి చీకటి వాన
నీలి మైకపు జడ వాన

ఎముకలు కౌగిలించుకుంటున్నవి
నీ మాంసాన్నీ
నీ కండరాల్నీ-
నా తలుపు మూసుకుంటున్నప్పుడు
దూకెయ్యనా నీ
మాంసం తొలుచుకొని-

నాలాంటి కోరులు లేని
ఎవరో పక్క పీకేసిన
సాదు మృగమా!
మంచి జుతుచా!
నాలాంటి మనిషీ!
మృత్యువుని తోసుకొని గొంతినవాడు
బాల్యంలో కూలబడతాడు
నీ శైశవాత్మ కావాలరా, శిశుమానన చిత్రాంగం కావాలి
ఎక్కడో ఎవలో మరణిస్తున్నప్పుడు
జీవించాను
ఎవరో జన్మిస్తున్నందుకు మరణిస్తేను
శూన్యపు ద్వారం
కిడికిలు లేని ద్వారం
తెరిచే వంది నీకోసం
నాకోసం-
మరణిస్తేనా నాకోసం
శైశవంలో కలవడానికి
రెండు నీలి శూన్యపు పొలిండ్లు
పాలుగారుతున్నవి సూర్యకాంతితో-
ఒకరి బొడ్డుకొకరం కోసుకుండా
చిట్టి చేతుల్లో, ఉమ్మ నేటితో-
గుసగుసలుగా ఆరుద్రా
బాపల్లెకుండా మాట్లాడుదాం
నువ్వు నేనా ఒకే గర్భంలో
సహస్ర నామాలై
శతసహస్ర రూపాలై

■ అయిల సైదాచారి

7386595490

<div>పొద్దున్నే మారు లోనుంచి గడప మీదికొచ్చే సూరీడికి అడ్డంగా నిలబడి మంత్రాలు రాకపోయినా దణ్ణం పెట్టుకునేటోడు మా నాన్న</div>		<div>నాన్న సూరీడు</div>	
<div>రాత్రి మిగిలిన అన్నంలో, గంజి పోసుకొని, దాకలో కూర సంజాకొంటూ, సల్లన్నం తినే నాకు నీడగా నిలబడేటోడు మా నాన్న</div>		<div>నిగనిగలాడుతుంటే మాత్రం నాకు నవ్వువ్వేది</div>	
<div>ఆ దండం - నాకు పరమాన్నం కోసమో లేదా నిజంగా పరమాత్మ కోసమో తెలిసేది కాదు</div>		<div>తర్వాత నాన్న చచ్చిపోయాడు మా నాన్న మాటలు తగిలించుకొన్న మట్టి గోడలు మాయమయ్యాయ్ ఆ తూరుపు దిక్కు ఆరిపోయినట్టు ఉండేది</div>	
<div>నల్లగా ఉండే ఆ మొహం మీద సూరీడు</div>		<div>నాకు నడ్లన్నం అలవాటు పోయింది నాన్న వెనకే నా నవ్వు కూడా పోయింది</div>	
		<div>కాని ఆ సూరీడు మాత్రం పొద్దున్నే వాకిట్లోకి వస్తాడు పాత స్నేహితున్నీ చూడడానికి వచ్చే ప్రాణ స్నేహితుడిలా</div>	
		<div>కొంచెం సేపు గమ్యంలో గడప పైనున్న మా నాన్న పొట్టతో ఊసులాడతాడు కళ్లాపి లేని, కళ్ కప్పిపోయిన ఆ సెమెంటు గవ్వపై వెలుగురేఖలతో ముగ్గురెట్టి</div>	
		<div>ఒంటరిగా వెళ్లిపోతాడు</div>	
		<div>■ నాగేంద్ర ప్రసాద్ కాశి</div>	
		<div>8790198928</div>	

అవగతమవుతుంది. స్వీయానుభవం, సహానుభూతి రెండు సమయాల్లోనూ కవి ఎంతటి సాంధ్రతతో, వైవిధ్యంతో, సాధికారకతో కవిత్వ రచన సాగిస్తున్నాడన్నది. సగం రాత్రిలో/ నువ్ సగమిచ్చిన భయాలూ/ సగమే పెగిలిన నవ్వులూ/ నాయనా/ అంతా నీ ఇంటి కప్పు కిందనో/ ఇది మందుతున్న పొయ్యి/ నెత్తురు కుండ/ తాగిన గడియారం/ మమ్మల్ని దింపిన నరకమే నాయనా/ నగరమో/ ఇటుకలూ సున్నం పొడిగా/ రాలిన నీ ఇల్లు దేహం/ ఎటో చూసి సువిచ్చిన చూపుతో/ కూలిన చెట్లూ/ ఇంటి అడుగున తవ్వితే/ డొరికిన డొల్ల తెనెతుల్ని... అని 'నాయన' (పుట 21) కవితలో గర్భగృహం ధ్వంసమవుతోన్న వ్యవధి, దానితో పెనవేసుకొన్న కుటుంబ బంధాన్నీ పూనుల నుంచి తవ్వి శిరసున కుప్పరించుకొంటాడు.

కురిసిన వానలన్నీ ఎమయిపోయ్యాయి/సిప్తల కోమ్మల్లో కురిశి మురిశాయి/పసరిక పాములు నాకి మురిపించాయి/ పక్క, టెనుకుల ఎద్దులా ఆకాశమా/ ముచ్చటించు కుంటున్నాయి/భూమి పొరల్లో డొరికిన పొడికి అస్థిపంజరం గురించి/అందులో పడుకుని నిద్రిస్తున్న/పచ్చ లిలకు దేహం గురించి... 'వానలూ' సిప్తల వనాలు' (పుట 83) దుర్బిక్షం గురించిన వాక్యాలతో మన ఒళ్ళిని జలదరిస్తోంది, గొంతుక తడారిపోతోంది. మాటలకి అందనంతగా మనస్సు కలత చెందుతోంది.

ఈ భూమి కొలిమి ఇక అంటుకుందిరా/తూటా వణికింది/ఒకే ఒక కోటిజన్మల మృత్యువు/ దానితో తొడ చరిచిన వీరుడు/ఆ పాటలో/నిర్దులు దూది పింజల్లి ఎగిరి పోతాయి/వాటి వేల పక్కదిమకుల నందుల్లో/ మంట కాసుకుంటాను/ ఇది గుండకపు

చండీదాస్ వరకు సిద్ధార్థుని అక్కన జేర్చుకున్నారు. “దీన్ని Ontological Poetry అంటాను. యిలాంటిది నేను చదవటం యిదే మొదటిసారి. యిది అద్భుత తాత్త్విక కవిత్వం” అని చండీదాస్ ప్రశంసించారు. ఏ అధిపత్య ధోరణికి లొంగబాటు ప్రకటించని సిద్ధార్థ అత్యాదునిక కవి. అనలు తెలుగు కవితల్లోకి అత్యాదునికతని ప్రవేశపెట్టిన కవులలో అగ్రగామి. భూపుకత, అంతర్బాత, గ్రామ్యభావ, కొత్త అభివ్యక్తితో అతని ప్రతి కవిత అద్భుతం, అపూర్వం.

* * *

వాల్మీకి కవిత గురించి రాస్తూ గంటూరు శేషేంద్రశర్మ అంటారు- “వికసించే కవి యోవన కవిత్యదశ నుంచి జీవన కవిత్యదశ చేరుతాడు; జీవన కవిత్యదశ నుంచి అరణ్య కవిత్యదశ చేరుతాడు. అప్పుడు అతని జీవనబోధ పరాకాష్ఠ చేరుతుంది. ప్రథమ దశలో కవికి జీవితం తామరఫూలు అలంకరించిన సరస్వతీలా ఉంటుంది. రెండవ దశలో దశలో దౌర్జన్యైన సముద్రంలా ఉంటుంది. మూడవ దశలో ఒక విశాల విశ్వసృష్టంగా మారుతుంది. ఈ తృతీయ దశలో తత్త్వాలన అలముకొన్న కళ్ళు తపోవనాల్లోకి పరుగులిడుతాయి. జీవితంలో ఆధ్యాత్మికాలు వెతుకుతాయి. పశ్చిమల్లో సముద్రాలు సాక్షాత్కరిస్తాయి. అంతా ఆద్యుత దర్శనం.”

ఇటువంటి పరిపక్వత్రమంలో సిద్ధార్థ ఇరవయ్యేళ్ళ తర్వాత ‘బొమ్మలబాయి’తో మన మధ్యకి వచ్చాడు. ఒక నిజాయితీపరుడైన కవి రెండు దశాబ్దాల జీవనచింతనని ఓ శంఖంలో పట్టి తెచ్చాడు. పల్లెనుంచి మహానగరంలోకి ప్రవేశించిన కవి, తనతో ఏమి తెచ్చుకొన్నాడు? చితికిన భూమి, చెమ్మర్చిన గుండెకాయ, తూనీగ కనుగడ్డు, గన్నేరు పూలగాలి, బంతిపూల తడివాసన, సీమనింతకాయలు. ఇంకా ఏమేమి తనలో దాచుకొన్నాడు? కులదేవత, పచ్చిబాలింత, కొన్ని రాతి చినుకులు, తుమ్మడొంకల్లో

<div>6</div>	<p>పల్లెనుంచి మహానగరంలోకి ప్రవేశించిన కవి, తనతో ఏమి తెచ్చుకొన్నాడు? చితికిన భూమి, చెమ్మర్చిన గుండెకాయ, తూనీగ కనుగడ్డు, గన్నేరు పూలగాలి, బంతిపూల తడివాసన, సీమ నింతకాయలు. ఇంకా ఏమేమి తనలో దాచుకొన్నాడు? కులదేవత, పచ్చి బాలింత, కొన్ని రాతి చినుకులు, తుమ్మ డొంకల్లో గన్నేరాటలు, బాల సంతుల కలవరింతలు, తేనెటీగలు ముసిరిన పున్నమి, నిర్విరామ సంచార దుఃఖం.</p>
--------------	---

‘అన్న ద్వేషం బ్రహ్మ ద్వేషం: ఒక బావుకుని డైరెమా’ అనే నా వ్యాసం మార్చి 14న ‘వివిధ’లో అచ్చయింది. దానిపై తాడికొండ కె. శివకుమారశర్మ మార్చి 28న, బి.ఆర్. బాపూజీ ఏప్రిల్ 18న ప్రతిస్పందించారు. ఇది నా సంక్షిప్త సమాధానం. నేను చలంపై అంచనా ప్రకటించలేదు. చలాన్ని తక్కువ/ ఎక్కువ చేయలేదు. చలం చేసేంది “బ్రాహ్మణ కులానుకూల వాడం” అనే నా మాటకు ఆధారం ఆయన బ్రాహ్మణుడనే నా ‘జ్ఞానం’ కాదు. ‘బ్రాహ్మణీకం’ కథలో రామయ్య నాయుడు పాత్రను చిత్రించిన తీరు, బాహుజీకి నా అనలు పేరు, చలం తెలిసినంత మాత్రాన నన్ను కులవాది అనడం కుదరదు. నా వసులలో, రాతలలో అలాంటిదేమైనా వుంటే ఆ మాట అనాలి. చలం కథ పేరు ‘బ్రాహ్మణీకం’. కథలో ఆయన డీల్ చేసేది తెలిసి కేకాల్లో ‘బ్రాహ్మణీకాన్నే, నాయుడిని కడలోకి తెచ్చింది ‘బ్రాహ్మణీక చిత్రణ కోసమే.

బ్రాహ్మణ వ్యతిరేక ఉద్యమం ఒకప్పుడు శూద్రకులాల వైపు నుంచి బ్రాహ్మణాధిపత్యాన్ని ప్రశ్నించిన ఉద్యమం. ఆ ప్రశ్న ఇంకా వేడివేడిగా వున్న రోజుల మీద చలం వ్యాఖ్యానం నాయుడి పాత్ర, రామయ్య నాయుడు అనే పేరు కాకతాళియం కాదు. నాకు రామయ్యను పోదరి గర్భకొచ్చారు, మీకు గుర్తు రాకపోతే వదిలియ్యండి. చలం చేతిలో ఆ పాత్ర చిత్రణ ఎలా వుందనేది చర్చనీయం. ఇవాళ ఆ చర్చ మరింత రిలెవంట్. కథలో చలం ఎవర్ని హీరోగా చేశారు, ఎవర్ని విలన్లు చేశారు అనేది చూడాల్సిన విషయాలే.

వ్యాసంలోని విషయాల్ని నేను శూద్రుల బాదలు సొంతంగా తెలిసిన నాడిగా చెప్పాలనుకున్నాను. అందుకు నా శూద్రత్వాన్ని వ్యాసంలో పేర్కొన్నాను. బాహుజీ నా మీద సత్కారహింస కులాల కేకలు వేయాలని కాదు. శూద్రత్రంం ఒక ఉనికి. ఒకా నొక ఉనికి... అది ‘గొప్ప’ అనడం లేదు నేను. బాహుజీ క్షయంబు చలం బ్రాహ్మణ కులం గొప్పదని, దాని జోలికొస్తే కాలి దగ్గుపవతారని స్ఫురింపజేశాడు.

బ్రాహ్మణులు గొప్ప అనే చలం మాటల్ని బాహుజీ తమ స్వందనలో ఉటంకించారు. “రామయ్య హిందువుల చరిత్రను నిష్కృతపాత బుద్ధితో చదివి వండినట్లయితే ఈ బ్రాహ్మ జత్యమే, ఆ ప్రత్యేకతే, ఆ బేదభావమే బ్రాహ్మణ తపో ప్రయత్నాలకు, ఆధ్యాత్మిక ఆశయాలుకు ఆ కుచిత్యమే, ఆ ఆచారమే యెట్లా అవసరమౌ, ఎన్నడూ యే దేశీయులూ అందుకోలేని దర్శాన్నీ, కళనూ, జీవితాన్నీ, సూక్ష్మ వేదాంత రహస్యాల్నీ; యోగ మంత్ర శక్తిల్ని తమకే గాక, యేనాటి లోకాన్నంతా ఉద్ధరించగల ఆత్మ తత్వాల్ని సాధించేందుకు బ్రాహ్మలకి ఎట్లా సహాయపడ్డవో తెలుసుకుని వుండును. ఏమైతేనో, యీ ఇన్నిరి యారంటే కాంప్లెక్స్‌తో నేత్రానందమైన కాలంలో, ఎట్లా అంత కన్న జెన్నత్వాన్ని ప్రయత్నించగలడు రామయ్య! Creature

అయ్యయ్యో, అవి చలం మాటలే!

of the times”. ఇందులో వన్న ప్రతి ‘చారిత్రక విశేషమూ తిరస్కరణీయమే. ఈ మాటల తరువాత, చలానిది ‘బ్రాహ్మణ కులానుకూలవాదం’ కాదని బాహుజీ అనగొడచు. ఆ యొక్కటి తప్ప అనడం కూడా కుదరదు. ఇంకా వచ్చే:

బ్రాహ్మణుల్లో వుండే కొన్ని మాడతాల్లాలను చలం ఈ కథలో విమర్శించిన మాట నిజమే. వారి ‘ఆధ్యాత్మత’ బావనని కోప్పడిన మాట నిజమే. అవి వారి ప్రగతికి అడ్డు పడుతున్నవనే బావనతో చెప్పినదే. మంచిది. అవే వారిని గొప్ప వారిని చేశాయని చలం చెప్పాడు. ఆ ‘బేదభావం’ పల్లన వాళ్ళు ఏవేవో

<div>7</div>	<p>హరర్ కథల్లో ఆఖర్ని సమస్య సాల్వ్ అయ్యేది సైకాలజిస్టు పల్లనా, మంత్రగాడి పల్లనా అనే సందేహాన్ని అలా వుంచేస్తాడు రచయిత. ఒకేసారి హేతువాదుల్ని, భూతవాదుల్ని ఆకట్టుకో దానికి అదొక స్లాండ్‌ర్లు ముగింపు. ‘బ్రాహ్మణీకం’ అలా ఎందు క్కాడు? చలమంతే మనకు అభిమానం కనుకనా? మన బిడ్డ చేస్తే చిలిపితనం, మంది బిడ్డ చేస్తే తులువతనమా?</p>
--------------	--

సాధించారని అన్నారు. అదే బ్రాహ్మణేతర కులాల గురించి చెబుతూ... రామయ్య నాయుడి (చివరిత) మనస్తత్వానికే “రామయ్య పూర్వ చరిత్ర, అతడి పురుషుల మృత చరిత్ర కారణం” అన్నాడు. అది అతడి పృక్షిగత బలహీనత కాదు. ఆ కులం యొక్క బలహీనత. రామయ్యది పొలాల్లో కష్టపడిన చరిత్ర. అది మృతం, క్రొత్తం ఎట్లాటా. చలం ఉగ్రదీపే వాళ్ళకి అలా కష్టపడిన చరిత్ర. అది గొప్ప చలానికి. కథలో ఆ సాయంత్రం రామయ్య నాయుడు ముందు షాపులో ఎందుకు చూర్చున్నాడంటే రామయ్యకు “ముందు దగ్గర కూర్చోడం అల వాటయిపోయింది. అది అతని తప్పు కాదు. ఇంకా గవళ్ల స్వేచ్ఛ అలవాటని మరిచిపోలేని అతడి భార్య తప్పు”. ఆమె స్వేచ్ఛ అలవాట్లెబ్బో గాని, ఈ వాక్యాలు ఆమెకు కాంక్షి మెంటు మాత్రం కాదు. చలంలోని ఈ కోణానికి అమె సన సహజంలో చూట్టుజుం లేకపోవడం కారణమని బాహుజీ అన లేరు. శ్రీశ్రీ మహా ప్రస్థానం, ఈ కథ దాదాపు ఒక కాలానిదే.

బాహుజీ ఏమంటున్నారు: “బ్రాహ్మణీకం నవలలో, ఈ మట్లాన్ని చలం వర్ణించినపుడు, చలానిది ‘బ్రాహ్మణీకపు మహిమ వల్ల జరిగిందని’ రచయిత ఏ మాటలు చెప్ప లేదు. ఇవి చలం మాటలే అనడం అన్యాయమైన అపొధ్యం... బ్రాహ్మణీకపు మహిమ వల్ల అనే మాటలు లేనే లేవు”

కథలో చలం మాటలివి: “ఈ లోకపు సంకుచిత వాసనల్ని శరీర స్వల్ప బంధనాల్ని తెంచుకున్న ఆమె (సుందరమ్మ) ఆత్మ ఆత్మికమింద- పూర్వ లోకాల జ్ఞానిచే మహా శక్తులతో- బ్రాహ్మణు తేజస్సుతో” సంబంధం కల్పించుకుంటా... (రామయ్య)

పల్లనా మంత్రగాడి పల్లనా అనే సందేహాన్ని అలా వుంచేస్తాడు రచయిత. ఒకేసారి హేతువాదుల్ని, భూతవాదుల్ని ఆకట్టుకో దానికి అదొక స్లాండ్‌ర్లు ముగింపు. ‘బ్రాహ్మణీకం’ అలా ఎందు క్కాడు? చలమంతే మనకు అభిమానం కనుకనా? మన బిడ్డ చేస్తే చిలిపితనం, మంది బిడ్డ చేస్తే తులువతనమా? నా వ్యాసం శీర్షికలో ‘ఒక బావుకుని డైరెమా’ అన్న మాటలను బాహుజీ తప్పు పట్టారు. చలం మీద నిర్ధారణలు చేశాను కాబట్టి డైరెమా’ అనగొడచన్నారు. నా డైరెమా కేవలం చలా నికే సంబంధించినదే కాదు. అనలా వ్యాసం చలం మీద కాదు. ‘అత్తు’ తదితర అంకారెన్నిటి విషయంలోనో నేను ఇదమిత్రంగా తెల్పుకొని సంగతులున్నాయి. ఉదాహరణకి ‘Religion is the sight of the oppressed creature, the heart of a heartless world, and the soul of soulless conditions. It is the opium of the people’. అనే మాట్లా మాటలోని ‘సోల్’ ఏమిటో నాకు స్పష్టత లేదు. ఆ రకం జిజ్ఞాసతో చేసే అధ్యయనం పలుమార్లు మతం, కులాల పద్ధతు తీసుకోల్సింది. భారతం అంటే నాకు చాల అభిమానం. ప్రపం చంలో మరెక్కడా అంత గొప్ప ఎపిక్ స్టోరీ లేదని అనుకుంటాను. అందులో అడుగుదుగన వచ్చే గోబ్రాహ్మణ పూజ అంటే పరమ అయిష్టం. ఈ నొప్పి నా వ్యాసంలో వుంది. వీటన్నిటినీ కలిపి ‘ఒక బావుకుని డైరెమా’ అన్నాను.

ఔను, బ్రాహ్మణీకం నవలలో చివరి భాగాన్నే తీసుకున్నాను. ఒక బ్రాహ్మణ వ్యతిరేక వ్యవస్థం మనిషి చచ్చిన కుక్క. చావు వ్యాసంలో నాకు ముఖ్యం. అతడి సృష్టికర్త అతడికొక కుక్క. చావును కేటాయింది, దానికి బాధ్యతను ఇడియాలజికి కేటాయింకాదు. రామయ్య వచ్చింది కథ చివల్లేనే. “మహిమోసుర మర్దని మొదలయినవి అవి రామయ్య నాయుడి ఊహలు” అంటారు బాహుజీ. ఔను, అవి అతడి ఊహలని మనకు చెబు తున్నది చలం. ఆమెలో ‘బ్రాహ్మణ తేజాస్వి’ చూసేంది. చూపేం చింది చలం. సైద్ధాంతికంగా, మోసనీకంగా బ్రాహ్మణ వ్యతిరేకి అయిన రామయ్యకు సుందరమ్మలో బ్రాహ్మణ తేజం ఎలా కని పిస్తుందో, అతడి దృష్టిలో అమె మహిమోసురమర్దని ఎలా అవు తుందో నా ఊహలకతీతం.

బ్రాహ్మణీకం అంటే బ్రాహ్మణ కులజులు అని కాదు. బ్రాహ్మణదాహ్మణి ఇష్టపడి దానికి అర్పణ. వారిని వ్యతిరేకించాలి. ఇంకా అలా వుండిపోవడానికి వాళ్ళకి లేని సిగ్గు వాళ్ళను వ్యతిరేకించే దానికి మనకెందుకు? విరుద్ధ శక్తుల మధ్య మర్ణణ తప్పు కాదు. లెజిటిమేట్ మర్ణణను ద్వేషమనడం తప్పు. మనిషిని మనిషి ద్వేషించిన లోకం కోసం పాటలు వ్రాడతాం.

■ హెచ్చార్కె

hrkkodidela@gmail.com

‘అక్షరనివాళి’ కవితా సంకలనం

నేటినిజం' దినపత్రిక సంపాదకుడు భైన దేవదాసు అధ్యర్థంలో వెలువడిన తెలంగాణ అమరచీరుల స్థూతి కవితా సంకలనం 'అక్షర నివాళి' అవిష్కరణ నడ నేటి (జూన్ 6) నాయంత్రం 6.15గంటలకు హైదరాబాద్‌లోని రవీంద్ర భారతి కాన్వెన్స్ హాల్లో జరుగుతుంది. కె.వి.రమణాచారి ముఖ్య అతిథిగా హాజరై పుస్తకాన్ని అవిష్కరిస్తారు. అల్లం నారాయణ సభాధ్యక్షత వహిస్తారు.

- డా. పొర్లొం రంగయ్య

‘ద్వీప కూటమి’ కవితా సంపుటి

అనంతం కవితా సంపుటి ‘ద్వీప కూటమి’ జూన్12 అదివారం నాయంత్రం 6గంటలకు గోల్లెన్ డ్రెస్కోల్డ్, హైదరాబాద్‌లో అవిష్కృతమవుతుంది. పుస్తకాన్ని గొట్టుమక్కుల సాహెబ్బలక్ష్మిదేవి అవిష్కరిస్తారు. సభకు అంబటి సురేంద్రరాజు అధ్యక్షత వహిస్తారు. తొలి ప్రతిని రావు బాలనరసన్చి దేవి స్వీకరిస్తారు. మహాజటన్, నామాడి శ్రీధర్, విమల, పెద్ది రామారావుల ప్రసంగిస్తారు.

- ప్రేమలేఖ ప్రమరణలు

బి.ఎన్. రాములుకు పురస్కారం

తెలంగాణ రాష్ట్ర అవిర్భావ దినోత్సవం సందర్భంగా కొత్తగా ప్రవేశపెట్టిన సాహితీ పురస్కారాన్ని తెలంగాణ సాహిత్య పరిషత్తు వారు బి.ఎన్. రాములుకు అందజేస్తున్నారు. కార్యక్రమానికి సి. నారాయణరావు సభాధ్యక్షత వహిస్తారు. కె.వి. రమణాచారి, ఎల్లారి శివాబ్బి విశిష్ట అతిథులుగా హాజరవుతారు. ఈ కార్యక్రమం జూన్ 8, బుధవారం, సాయంత్రం 6 గంటలకు, తెలంగాణ సారస్వత పరిషత్తు హాల్, తిలకోర్డ్, బొగ్గులకుంట, హైదరాబాద్లో జరుగుతుంది. ఈ సందర్భంగా నిర్వహించే కవి సమ్మేళనంలో ప్రముఖ కవులు పాల్గొంటారు.

- డా. జె. చెన్నయ్య

